

Hikotus Kauhistus Koljakala III

Näin koulutat lohikäärmeesi

Muinaisnorjasta englannin kielelle
kääntänyt Cressida Cowell

Suomentanut Peikko Pitkänen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos

Hiccup Horrendous Haddock III:

How to Train Your Dragon

Text and illustrations copyright © 2003 Cressida Cowell

First published in Great Britain in 2003

by Hodder Children's Books, Hachette UK

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2004 ja 2025

Tiedon- ja tekstinlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-51669-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Tämä kirja on omistettu hyvälle ystävälleni,
Hampaattomalle.
H.K.K. III

Kääntäjä tahtoo omistaa tämän kirjan veljelleen
Casparille, rakkaudella ja ihaillen.

Huom! Kaikki yhtymäkohdat mihin tahansa
historiallisiin tosiseikkoihin ovat täysin tahattomia.

Hirmuisten hurjimusten heimon kokelaat

Hikotus

Remulemu Laholatya

Hämminki

Seko nuorempi

Nopsanyrkki

Suomusintti

Pahkasika

Limalotia

Sisällys

Alkusanat	11
1. Lohikäärmeen pyydystys	12
2. Lohikäärmeiden lastenkamarissa	24
3. Sankaruus vai karkotus	39
4. Lohikäärmeen koulutus	53
5. Keskustelu Vanhan Kurtun kanssa	67
6. Sillä välin, meren syvyyksissä	73
7. Hampaaton herää	75
8. Vaikeimman kautta	87
9. Pelkoa, turhamaisuutta, kosta ja tyhmiä vitsejä	95
10. Torjantainen torstai	109
11. Tor on vihainen	133
12. Vihreä Kuolema	150
13. Kun huutaminen ei tepsii	162
14. Hirmu nerokas suunnitelma	172
15. Taistelu Kuolemanniemellä	183
16. Hirmu nerokas suunnitelma menee mönkään	188
17. Lohikäärmeen kidassa	192
18. Hampaattoman tavaton rohkeus	196
19. Kelpo Hikotus	205
Kirjailijan jälkisanat	216

ÖYSTILÄN SAARI

Hirviö-
luolat

Villin lohikäärmeen kallio

Kahjon-
rotko

Hurjimuskylä

PITKÄ-

Korkein
huippu

VALTAVA
VUORI

Hurji-
mussatama

Pikkusaaret

LUNNIN-
NIEMI

KOTILORANTA

uusjä-
stän sy-
dän po-
kukana

Hikotus
Kauhistus
Koliakala
kolmas

Alkusanat

Lapsuudessa oli lohikäärmeitä.

Oli suuria, hirmuisia taivaslohikäärmeitä, jotka pesivät kallioiden huipuilla kuin valtavat, kaameat linnut. Pieniä ruskeita luikkulohikäärmeitä, jotka metsästivät hiiriä ja rottia järjestäytyneissä laumoissa. Tolkuttoman kokoisia merilohikäärmeitä, jotka olivat kaksikymmentä kertaa sinivalasta suurempia, ja jotka tapoivat tappamisen riemusta.

Voin vakuuttaa, että lohikäärmeet ovat katoamassa niin nopeasti, että ne saattavat kuolla sukupuuttoon.

Kukaan ei tiedä mitä on tapahtumassa. Lohikäärmeet ryömivät takaisin mereen, mistä ne ovat tulleetkin, jättämättä luun tai kynnen siruakaan muistoksi tuleville sukupolville.

Jotta nämä ihmeelliset olennot eivät painuisi unhoon, kerron tositarinan lapsuudestani.

Lohikäärmeen koulutus ei luonnistunut minulta sormia napsauttamalla. En ollut synnynnäinen sankari. Sankaruuden eteen piti tehdä hommia. Tässä tarinassa edetään vaikeuksien kautta voittoon.

1. Lohikäärmeen pyydystys

Kauan sitten kesyttömällä ja tuulisella Öystilän saarella seisoj pienehkö pitkäköniminen viikinki nilkkojaan myöten lumessa.

Hikotus Kauhistus Koljakala kolmatta, hirmuisten hurjimusten heimon toivoa ja tulevaisuutta, oli heikottanut jo aamusta.

Kymmenen poikaa, Hikotus mukaan luettuna, tavoitteli heimon täysivaltaista jäsenyyttä osallistumalla lohikäärmetietouden perehdytysohjelmaan. He seisoivat kolealla pienellä rannalla koleaan saaren koleimmassa kohdassa. Lumi pyrysi sakeana.

”HUOMIO!” karjahti Raivo Röyhtäys, soturi ja perehdytysvastaava. ”Tämä on joukkonne ensimmäinen sotatoimi, ja Hikotus johtaa sitä.”

”Eihän!” parahti Remulemu Laholatva ja valtaosa poikajoukosta. ”Ei Hikotuksesta ole siihen, herra soturi, se on KELVOTON!”

Hikotus Kauhistus Koljakala kolmas, hirmuisten hurjimusten heimon toivo ja tulevaisuus, pyyhki surkeana nenää hihaansa. Hän vajosi hieman syvemmälle lumeen.

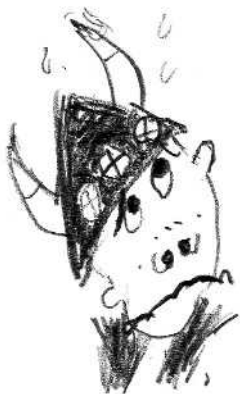
RAIVO Röyhtäys
AALIO
perehdytys-
vastaava

”KUKATAHANSA päihittäisi Hikotuksen”, ilkkui Räkäkurlu Limalotja. ”Jopa Suomusintti.”

Suomusintillä oli matelija-allergia ja karsastus, joka teki hänestä sokean kuin meduusa.

”HILJAA!” rähähti Raivo Röyhtäys. ”Seuraava pulisiija joutuu syömään iilimatoja lounaaksi KOLME VIIKKOA!”

Tuli välittömästi hii-renhilaista. Iilimadot ovat vähän kuin matojen ja rään risteytys, ja ne maistuvat kuvottavalle.

”Hikotus hoitaa homman, ja tämä on käsky!” huusi Raivo, jolle karjuminen oli hiljaisinta mihin hän pystyi. Hän oli parimetrinen jättiläinen, jonka ainoassa terveessä silmässä oli hulkunkielto, ja jonka parta muistutti räiskyvää ilotulitusta. Hyytävästä kylmyydestä huolimatta hän oli sonnustautunut karvasortseihin

ja pikkuruiseen hirvennahkaliiviin, joka korosti hänen hummerinpunakkaa ihoa ja pullottavia lihaksiaan. Hän piteli loimuavaa soihtua valtavassa nyrkissään.

”Vaikka Hikotus onkin tunnetusti kauttaaltaan kelvoton, hän johtaa joukkoa, sillä hän on PÄÄLLIKÖN poika, ja näin viikingeillä on tapana. Missä te oikein luulette olevanne, ROOMAN VALTA-KUNNASSAKO? Joka tapauksessa joukkonne johtaja on tänään ongelmistanne pienin. Olette täällä todistaaksenne olevanne viikinkisankareita. Ja hurjimusten heimon muinainen perinne edellyttää” – Raivo piti teatraalisen tauon –

”LOHIKÄÄRMEEN PYYDYSTÄMISTÄ!”

Voihan kituvat kampasimpukat, tuumi Hikotus.

”Lohikäärmeemme tekevät meistä viikinkejä!” mylvi Raivo. ”Alempirotuiset ihmiset kouluttavat metsästyshaukkoja ja ratsuja. Ainoastaan VIIKINKISANKARIT uskaltavat kesyttää maan villemmät ja vaarallisimmat olennot.”

Raivo sylkäisi juhlavasti lumeen. ”Lohikäärmetietouden perehdyttämiskoe on kolmiosainen. Ensimmäinen ja vaarallisin osa mittaa rohkeutta ja näpistytaitoja. Mikäli haluatte hirmuisten hurjimusten heimon

Voi kituvat
kampasimpukat

jäseniksi, teidän on aluksi pyydystettävä itsellenne lohikäärme. Ja SIKSI, ” Raivo jatkoi möykäten, ”olenkin tuonut teidät tähän luonnonkauniiseen paikkaan. Kat-
sastamaan Villin lohikäärmeen kalliota.”

Kymmenen poikaa kallisti päätään taaksepäin.

Kallio hämötti heidän yläpuolellaan huikaisevan korkeana, synkkänä ja uhkaavana. Kesäisin sitä tuskin erotti, kun kaikenmuotoiset ja -kokoiset lohikäärmeet parveilivat sen yllä toisiaan näykkien ja metelöiden niin hillittömästi, että äänet kantautuivat Öystilän joka kolkkaan.

Mutta talvisin lohikäärmeet nukkuivat talviunta, ja kallio hiljeni lukuun ottamatta niiden kuorsauksen pahaenteisen matalaa jylinää. Hikotus tunsu värähtelyt sandaaliensa läpi.

”No niin”, sanoi Raivo, ”näettekö nuo neljä ikään kuin pääkallon muotoon ryhmittynyttä luolaa suunnilleen jyrkänteen puolivälissä?”

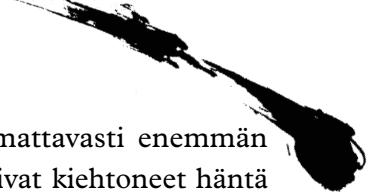
Pojat nyökkäsivät.

”Kallon oikeassa silmässä luolan uumenissa on lohikäärmeiden lastenkamari, missä kolme tuhatta pikku lohikäärmettä uinuu talviunensa viimeisiä viikkoja JUURI NYT.”

”OOOOOOOH”, huokailivat pojat innoissaan.

Hikotus nielaisi syvään. Hän sattui

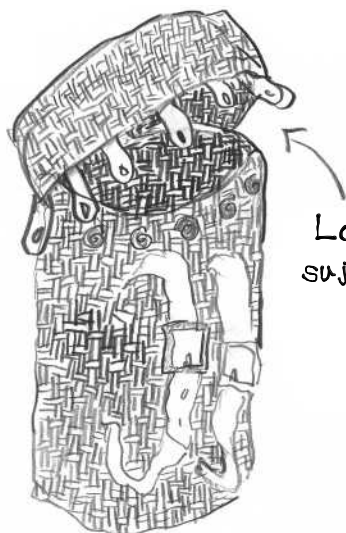
tietämään lohikäärmeistä huomattavasti enemmän kuin kukaan muu heistä. Ne olivat kiehtoneet häntä jo pienestä pitäen. Hän oli viettänyt tuntikausia tarkkaillen salaa lohikäärmeitä. (Lohikäärmebongareita pidettiin nörtteinä ja outoina hyypiöinä, joten harrastajat puuhailivat salassa.) Ja sen perusteella, mitä Hikotus oli lohikäärmeistä oppinut, kolmen tuhanen lohikäärmeen luolaan marssiminen oli sulaa hulluutta.

Kukaan muu ei kuitenkaan vaikuttanut huolestuneelta.

”Kohta teistä kukin ottaa yhden näistä koreista ja lähtee kiipeämään ylös kalliota”, Raivo Röyhtäys määräsi. ”Päästyänne luolan suulle jokainen vastaa itsestään. Minä olen liian järeä ahtautuakseni tunneleihin, jotka vievät lohikäärmeiden lastenkamariin. Luolaan mennään sitten HILJAA – ja se koskee myös sinua, Pahkasika, ellet tahdo joutua kolmen tuhannen nälkäisen lohikäärmeen ensimmäiseksi kevätateriaksi, HAH HAH HAH HAH!”

Raivo hekotteli pikku vitsilleen ja jatkoi. ”Tavallisesti pienet lohikäärmeet ovat ihmiselle vaarattomia, mutta suurena parvena ne käyvät kimppuun kuin piraijat. Edes sinunlaisestasi plösöstä, Pahkasika, ei jää jäljelle kuin kasa luita ja kypärä. HAH HAH HAH HAH! Eli . . . luolan halki kuljetaan VAITTI, ja kukin teistä sieppaa itselleen YHDEN nukkuvan lohikäär-

Lohikäärmekori

meen. Se nostetaan kalliolta HELLÄVAROEN ja pannaan koriin. Onko kysyttävää?”

Kenelläkään ei ollut.

”Siinä epätodennäköisessä tapauksessa, että HERÄTÄTTE lohikäärmeet, – tehdäksenne niin olisitte ÄÄLIÖMÄISENTYPERIÄ – juoskaa salamana takaisin luolan suulle. Lohikäärmeet eivät pidä kylmästä ja lumi seisauttaa ne varmaankin niille sijoilleen.”

Varmaankin? ihmetteli Hikotus. *Jopas* on vakuuttavaa.

”Lohikäärmeen valintaan sopii käyttää hieman aikaa. On tärkeää löytää juuri sopivan kokoinen. Tuleva lohikäärmeenne kalastaa sekä metsästää hirviä puolustanne. Myöhemmin ollessanne vanhempia ja heimosotureita pyydystämänne lohikäärme lennättää teidät taisteluun. Mutta jos kuitenkin haluatte komean eläimen, kannattaa valita suurin koriin mahtuva otus. Älkääkä viipykö lastenkamarissa LIIAN kauan – ”

Viipykö??? kummasteli Hikotus. Luolassa, jossa on kolme tuhatta nukkuvaa LOHIKÄÄRMETTÄ?

”Turha mainitakaan”, Raivo jatkoi hilpeänä, ”että *tyhjin käsin* palaaminen on jotakuinkin turhaa. Se joka EPÄONNISTUU tehtävässään, karkotetaan välittömästi. Hirmuisten hurjimusten heimoon ei mahdu SURKIMUKSIA. Vain vahvat kelpuutetaan.”

Onnettomana Hikotus katseli kaukaiseen horisonttiin. Pelkkää lunta ja merta silmänkantamattomiin. Karkotuskaan ei pahemmin houkutellut.

”JAAHAS”, Raivo tokaisi. ”Jokainen ottaa lohikäärmekorin, ja sitten ei kun menoksi.”

Pojat rynnivät noutamaan koreja jutellen iloisina ja innoissaan.

”Aion napata semmoisen kaamean liskoja yön, jolla on superpitkät sisäänvedettävät kynnet”, kerskui Limalotja.

”Pää kiinni, Limalotja, turha luulo”, sanoi Nopsanyrkki. ”Vain Hikotuksella voi olla liskoja yö, koska

se on päällikön poika.” Hikotuksen isä oli Aimo Mah-timurikka, hirmuisten hurjimusten heimon hirmuinen päällikkö.

”Ai HIK-OTUS vai?!” pilkkasi Limalotja. ”Jos se on tässä hommassa yhtä surkea kuin rysypallossa, se saa hädin tuskin ruskon.”

Rusko oli lohikäärmeistä tavanomaisin: käyttökelpoinen elikko, mutta vailla sen kummempaa hohtoa.

”IHO UMPEEN JA RIVIIN, SENKIN MÖLLIT NUIJAPÄÄT!” karjui Raivo Røyhtäys.

Pojat kompastelivat paikoilleen korit selässä ja ottivat asennon. Raivo sytytti poikien eteenpäin ojenne-tuissa käsissä olevat soihdut omansa loimulla.

”PUOLEN TUNNIN SISÄLLÄ SINUSTA TULEE VIIKINKISOTURI, JONKA RINNALLA ON USKOLLINEN LOHIKÄÄRME . . .

TAI SYÖT AAMIAISTA VALHALLASSA ODI-NIN SEURASSA LOHIKÄÄRMEEN HAMPAAT PERSAUKSISSASI!” Raivo karjui hurjassa hurmi-ossa.

”KUOLEMA TAI KUNNIA!” huusi Raivo.

”KUOLEMA TAI KUNNIA!” vastasi kahdeksan intoilevaa poikaa.

Kuolema, miettivät Hikotus ja Suomusintti apeina.

Raivo seisahti kohtalokkaana torvi huulillaan.

Tämä voisi hyvinkin olla TÄHÄNASTISEN elä-

VIIKINKILOHIKÄÄRMEET JA NIIDEN MUNAT

RAHVAS ELI MAATIAINEN JA RUSKO

Rahvas eli maatiainen ja rusko ovat niin samanlaisia, että ne voidaan mainita samassa yhteydessä. Nämä rodut ovat niitä tavallisimpia, jotka tulevat heti mieleemme ajatellessamme lohikäärmeitä.

Ne ovat keuhkoja metsästäjiä, mutta helposti koulutettavia. Nämä lohikäärmeet soveltuvat hyvin lemmikeiksi, joskaan niitä, kuten myöskään leijonaa tai tiikeriä, ei pidä jättää vartioimatta pikkulasten seuraan.

Rahvas eli maatiainen
tai rusko

TILASTO

VÄRITYS: Vihreä ja keltainen, ruskean kaikki sävyt

VARUSTUS: Perushampaat ja -kynnet . . .3

SUOJAUTUMINEN: Piikkiharjas . . .2

TUTKA: Ei ole . . .0

MYRKKY: Ei ole . . .0

METSÄSTYSTAIDOT: Hidas metsästäjä . . .3

NOPEUS: Vikkelä pakenija . . .8

PELKO- JA TAISTELUKERROIN: Vihaisena hyvä . . .4

mäni surkein hetki, Hikotus ajatteli itsekseen odotellessaan torven törähdystä. Ja jos metakka tästä vielä *yltyy*, herätämme lohikäärmeet ennen kuin pääsemme edes ALKUUN.

”TRUUUUUUUUUT!” Raivo puhalsi torveen.

